

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) ve věci

žalobce: **M.M.**, bytem ...,

zastoupen daňovým poradcem Ing. Ladislavem Kubickou, se sídlem
Rokycanova 1929, Sokolov

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2017, č. j. 44547/17/5100-41453-711866, a ze dne 31. 10. 2017, č. j. 46330/17/5100-41453-711866,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, č. j. 44547/17/5100-41453-711866, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, č. j. 46330/17/5100-41453-711866, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 36.545 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Ing. Ladislava Kubici, daňového poradce.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, č. j. 44547/17/5100-41453-711866 (dále jen „*napadené rozhodnutí 1*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 13. 4. 2017, č. j. 492352/17/2401-80541-402145, kterým bylo rozhodnuto o výši hotových výdajů správce daně ve výši 1.650 Kč vynaložených na úhradu odborného vyjádření č. 2/17 ze dne 23. 3. 2017, jímž byla ohodnocena sbírka pánských hodinek.
2. Žalobce se žalobou dále domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, č. j. 46330/17/5100-41453-711866 (dále jen „*napadené rozhodnutí 2*“), jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 29. 3. 2017, č. j. 297502/17/2401-80541-402145 tak, že výše hotových výdajů správce daně týkajících se převozu sepsané a zajištěné věci do skladu správce daně činí 3.541 Kč.

II.

Žaloba

3. Žalobce ve dvou zcela totožně formulovaných žalobách uvedl, že napadená rozhodnutí nejsou řádně odůvodněna. Odkazují na doklady, které nejsou součástí rozhodnutí. Není zdůvodněno, proč v jím uváděné výši potřeboval žalovaný hradit nějakou přepravu, jestliže účastníci exekuce navrhovali, že zabavené předměty přepraví na vlastní náklady. Dle žalobce je nutné k rozhodnutí připojit zdůvodnění, jaké konkrétní částky byly vynaloženy, např. přiložením dokladů o nákupu služeb, či materiálu, které se vztahují k exekučním nákladům. Prosté uvedení částky, bez dalšího konkrétního odůvodnění, zakládá podezření, že došlo ke správní libovůli a neopodstatněným nebo dokonce žádným výdajům a přesto jsou žalobci předsepsány k tíži. Není patrné, jak žalovaný šetřil náklady dotčené osoby, jak mu ukládá zákon. Zda si vybral pro transport nejlevnější nabídku po příslušném výběrovém řízení. Dle našich informací je možné přepravu mezi sídlem finančního úřadu a místem prováděné exekuce pořídit za méně než polovinu požadované částky i když není zřejmé, z čeho se předmětná částka 3.540 skládá. V tomto je celé rozhodování žalovaného nepřezkoumatelné. Na základě nepřezkoumatelného rozhodnutí, bez řádného zdůvodnění z čeho se předmětná částka skládá a proč žalovaný zvolil placenou službu, jestliže se nabízelo užití dopravy na vlastní náklady žalobce i třetích osob, je vydané rozhodnutí nezákonné.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. K průběhu daňového řízení žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsah předkládaného správního spisu. K námitce žalobce žalovaný uvádí pro srozumění, že hotové výdaje spočívaly v jednom případě ve vyhotovení znaleckého posudku ke značkovým hodinkám a ve druhém případě v úhradě nákladů za přepravu

prostřednictvím odtahové služby. Co se týče této souborné námitky, tak ta již byla namítána v rámci odvolacího řízení, s níž se zevrubně žalovaný vypořádal v obou svých rozhodnutích. Jelikož se na právním posouzení žalovaného nic nezměnilo, dovoluje si žalovaný odkázat na odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí, konkrétně na část „IV. Aplikace práva na skutkový stav“, neboť nepokládá za vhodné z důvodu přehlednosti a srozumitelnosti opakovat či parafrázovat své neměnné zcela dostačující odůvodnění. Jediným námitkovým novem by mohlo být tvrzení žalobce, že je schopen přepravu realizovat za méně než polovinu požadované částky, k čemuž je nutno dodat, že v případě, že tomu tak je, tak žalobce zůstal pouze v rovině tvrzení, resp. neunesl důkazní břemeno, neboť toto své tvrzení nepodložil žádnými důkazy. Toto tvrzení se zřejmě vztahuje pouze na hotové výdaje stran nákladu za přepravu, příp. lze implicitně dovodit, že i na kýžený znalecký posudek, nicméně uvedené lze i tak považovat za bezpředmětné s ohledem na pouhé tvrzení; což žalovaný uvedl výslovně i v žalobou napadených rozhodnutích (napadené rozhodnutí 1 bod [13] in fine, napadené rozhodnutí 2 bod [12] in fine). Mimo to pokud žalobce tuto informaci měl, tak i měl možnost blíže tvrdit a rovněž i prokázat uvedené zajisté již v rámci odvolacího řízení, pročť nemusel zatěžovat tímto správní soudy, které plní v rámci přezkumu individuálních správních aktů až úlohu subsidiární. Navíc ani zde nenavrl žádný důkaz na podporu svého (zde již konkrétního) tvrzení, přičemž oslovit několik lokálních (soudních) znalců či lokálních odtahových služeb je otázkou cca 2 hodin stráveného času. Žalobce měl cca půl roku k navržení vhodných důkazů, jejichž opatření není nikterak časově náročné, ale neučinil tak. Jediná námitka žalobce, a sice námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadených rozhodnutí, je tak nedůvodná.

5. Žalovaný zároveň soud upozornil na skutečnost, že žalobce – mylně – poukazuje na nadbytečnost nákladů za přepravu u obou napadených rozhodnutí, ale náklady za přepravu se týkaly pouze napadeného rozhodnutí 2, v případě napadeného rozhodnutí 2 byly hotové výdaje spjaté s náklady na vyhotovení znaleckého posudku.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

6. Žalovaný při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalobce na dotaz předsedy senátu stran skutečnosti, že žaloba proti oběma rozhodnutím je formulována zcela totožně a žalobce se výslovně zmiňuje toliko o nákladech za přepravu, žalobce upřesnil, že shledává nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí, což vyplývá z části žaloby, v níž uvedl, že *„dle žalobce je nutné k rozhodnutí připojit zdůvodnění, jaké konkrétní částky byly vynaloženy, např. přiložením dokladů o nákupu služeb, či materiálu, které se vztahují k exekučním nákladům. Prosté uvedení částky, bez dalšího konkrétního odůvodnění, zakládá podezření, že došlo ke správní libovůli a neopodstatněným nebo dokonce žádným výdajům a přesto jsou žalobci předeptány k tíži.“*

V.

Posouzení věci soudem

7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.r.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
8. Soud při posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí vycházel ze znění § 7 odst. 2

daňového řádu, který upravuje jednu ze základních zásad daňového řízení, podle níž „*správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady*“. Tato zásada prostupuje celým daňovým řádem a mj. činí správce daně odpovědným i za hospodárny průběh daňového řízení exekučního (viz § 177 a násl. daňového řádu).

9. Ve světle právě uvedeného postulátu nemůže bez dalšího obstát souhrnná argumentace žalovaného vztahující se k oběma napadeným rozhodnutím, podle níž měl žalobce, pokud shledal výši hotových nákladů za nepřiměřenou, tvrdit a prokazovat, že existuje varianta zjevně levnější (viz bod 12 napadených rozhodnutí). K tomu, aby tato povinnost žalobce byla aktivována, musela by napadená rozhodnutí obsahovat alespoň náznak odůvodnění toho, proč jsou náklady stanoveny právě ve výši vyplývající z napadených rozhodnutí (viz shora – odpovědnost za hospodárnost exekučního řízení tíží primárně správce daně). Nedostatečné odůvodnění výše hotových výdajů je zcela evidentní v případě napadeného rozhodnutí 1, jímž byly vyčísleny náklady vynaložené na úhradu odborného vyjádření č. 2/17 ze dne 23. 3. 2017, kterým byla ohodnocena sbírka pánských hodinek. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí 1 vyplývá, že správce daně akceptoval cenu odborného vyjádření (žalovaným označovaného za znalecký posudek) ve výši 1.650 Kč, když znalec konkrétně účtoval znalecké zkoumání v délce 6 hodin za hodinovou sazbu 275 Kč. § 16 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících (dále jen „*vyhláška*“) přitom stanoví, že „*odměna za znalecký posudek činí podle jeho náročnosti a míry odborných znalostí, které bylo nutné k jeho podání vynaložit, za jednu hodinu práce 100 až 350 Kč.*“ Zároveň § 25 odst. 2 vyhlášky vymezuje kritéria, která musí příslušný státní orgán při určování výše odměny znalce hodnotit. Podle názoru soudu neexistuje žádný relevantní důvod, proč by tyto požadavky neměly být vztaženy i na odměňování za odborné vyjádření (zvláště za situace, v níž je opatřeno znaleckou doložkou). Není vůbec zřejmé, proč byla přiznána odměna ve výši blízká se horní hranici sazby, která by podle kritérií obsažených ve vyhlášce měla být vyhrazena pro zvláště náročná znalecká zkoumání (je otázkou, zda při pouhém zjišťování ceny hodinek je takto vysoká sazba odměny vůbec odůvodnitelná), správce daně přitom nejenže nijak nezohlednil kritéria stanovení odměny ve smyslu § 25 vyhlášky, nezabýval se ani přiměřeností doby, po níž znalec hodinky zkoumal. Soud zdůrazňuje, že tyto úvahy by mělo rozhodnutí o výši exekučních nákladů alespoň ve stručnosti obsahovat bez dalšího, tím spíše pak za situace, v níž žalobce absenci přezkoumatelného odůvodnění výslovně namítá v odvolacím řízení. S ohledem na obsah vyjádření žalovaného, v němž je obsažena polemika týkající se nedostatečné formulace žalobní námitky proti napadenému rozhodnutí 1, pak soud se částečně ztotožňuje s žalovaným v tom směru, že žalobní námitky proti oběma rozhodnutím znějí zcela identicky a primárně směřují proti stanovení výše výdajů týkající se přepravy věci. Napadené rozhodnutí 1 však přesto soud podrobil věcnému přezkumu zejména s odkazem na část žaloby citovanou v bodu IV. rozsudku, z níž vyplývá vůle žalobce zpochybnit stanovení nákladů exekuce jako celku (tj. i odměny za odborné vyjádření).
10. Právě uvedené závěry lze vztáhnout i na napadené rozhodnutí 2, týkající se nákladů převozu sepsané a zajištěné věci do skladu správce daně. Žalovaný se mylí, jestliže ve vyjádření k žalobě uvádí, že pokud žalobce nesouhlasí s výší nákladů na přepravu věci, má oslovit lokální přepravní společnosti a správce daně následně konfrontovat se svými zjištěními. Přesně takový postup totiž tíží samotného správce daně ve smyslu § 7 odst. 2 daňového řádu. Soud přitom nemá na mysli to, aby správce daně v každé jednotlivé věci prováděl složitá skutková zjištění stran ceny přepravy – postačí, když daná otázka (která

jistě vyvstává i v jiných obdobných řízeních) bude zjištěna souhrnným dotazem na několik relevantních subjektů v daném místě a čase, když na výsledné zjištění bude moct správce daně pro futuro odkazovat vždy, pokud bude určovat výši hotových výdajů – teprve za této situace, pokud by žalobce nebude s cenou služby souhlasit, bude na něm, aby správci daně přdestřel konkrétní skutkovou verzi reality, která by zjištění správce daně stran této otázky zpochybňovala. V projednávané věci není zřejmé, zda cena přepravce vybraného správcem daně splňuje kritérium hospodárnosti, když ve správním spisu zcela absentuje podklad, s ním by ji bylo možné porovnat.

VI.

Rozhodnutí soudu

11. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

12. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. V daném případě se jedná o dvě původně samostatné věci (žaloby), které byly následně spojeny ke společnému projednání.
13. Jako účelně vynaložený náklad řízení byla přiznána odměna advokáta za čtyři úkony právní služby v plné výši, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, replika žalobce a účast na jednání soudu dne 29. 1. 2019, tj. podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů celkem 20.400 Kč (tarifní hodnota ve věcech správního soudnictví činí 50.000 Kč, součet tarifních hodnot za dvě spojené věci podle § 12 odst. 3 je 100.000 Kč, z tohoto součtu vyplývá na základě výpočtu uvedeného v ustanovení § 7 bodu 5 advokátního tarifu výše odměny za jeden úkon právní služby 5.100 Kč).
14. K tomu byla připočtena náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito čtyřmi úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu 300 Kč/úkon, celkem 1.200 Kč. Náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem BMW X5, reg. zn. x, dvakrát ze Sokolova do Plzně a zpět za účelem nahlížení do spisu dne 22. 1. 2019 a jednání před soudem dne 29. 1. 2019 – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) činí 1.427 Kč (tj. 348 km x 4,10 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 věty první zákoníku práce za použití vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí po zaokrouhlení 1017 Kč (tj. 8,7 l/100 km x 33,60 Kč/l x 3,48), celkem tedy 2.444 Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený dvakrát cestou ze Sokolova do Plzně a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce dvanácti půlhodin činí 1.200 Kč. Soud dále připočetl částku daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést, ve výši 5.301

Kč a zaplacený soudní poplatek za dvě podané žaloby ve výši 6.000 Kč.

15. Celková výše účelně vynaložených nákladů řízení žalobcem v tomto řízení tedy činí **36.545 Kč**. Soud proto uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení v této výši, a to ve lhůtě, kterou považuje za přiměřenou s ohledem na možnost platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. ledna 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu